

ΠΡΩΤΟΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2004 • Νο. 153

ΤΟΣΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ! ΜΕ ΠΟΙΕΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ;

ΚΑΙ ΞΑΦΝΙΚΑ ΓΕΜΙΣΕ Ο ΤΟΠΟΣ ΜΕ ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ. Μέσα από τα τρέιλερ και τις διαφημίσεις στο διαδίκτυο, στην τηλεόραση και στις γιγαντοοθόνες. Μέσα από τα εξώφυλλα περιοδικών με τα πρόσωπα διάσημων πρωταγωνιστών. Μέσα από τις ταινίες που προβάλλονται στις αίθουσες, με 4-5 τουλάχιστον νέες κυκλοφορίες κάθε εβδομάδα στην κανονική σεζόν. Μέσα από τις παλιές και νέες ταινίες, 10-15 ημερησίως, που προβάλλουν τα «δωρεάν» τηλεοπτικά κανάλια, χωρίς τα συνδρομητικά. Μέσα από τις εκατοντάδες διαθέσιμες ταινίες -όλων των ειδών και όλων των εποχών- σε κασέτες (video) και σε δίσκους (dvd) προς ενοικίαση και πώληση, από τα αντίστοιχα club που ξεφυτρώνουν σε κάθε γειτονιά. Μέσα από τις έξτρα προσφορές ταινιών, σε δίσκους ψηφιακής αναπαραγωγής, των εφημερίδων και των περιοδικών. Άσε δε τα καλάθια σε διάφορα πολυκαταστήματα με «ταινίες» σε τιμές ευκαιρίας. Ένας απίστευτος πληθωρισμός που οδηγεί αναγκαστικά, από ένα σημείο και μετά, σε ταχύρυθμα προγράμματα προβολών και θέασης, όπου κάποιοι δεν θυμούνται ούτε τον τίτλο μιας ταινίας που είδαν προχθές. Και οι κουβέντες περιορίζονται στα εξής μουγκά: «Την είδες; καλή;» με απαντήσεις του τύπου «Καλή, πολύ καλή» ή «Μμ, βλέπεται» ή «Εε...εντάξει». Διότι πόσες να προλάβεις να δεις; πόσες από όσες είδες να μπορέσεις να θυμηθείς; πού να βρεις καιρό μετά να τις σκεφτείς και να τις αξιολογήσεις και -στο φινάλε- πού να βρεις κάποιον για να τις συζητήσεις; Έτσι κι αλλιώς, υπό αυτές τις (μεταμοντέρνες) συνθήκες θέασης, οι διαφορές (αισθητικής ποιότητας και είδους) στις ταινίες δεν φαίνεται να έχουν πια καμιά σημασία, αρκεί «να βλέπονται» σαν ταινίες. Τα πράγματα, υποτίθεται, πως είναι διαφορετικά στα οργανωμένα προγράμματα προβολών που επιλεκτικά προσφέρουν τα φεστιβάλ κινηματογράφου. Όπου άρχισαν να «παραγίνονται» κι αυτά. Προς το παρόν, ας παρηγορηθούμε με τις ρετροσπεκτίβες (άσχετο αυτό!) όπως έλεγε για τις αλλαγές των καιρών κι ο Μπερτολούτσι. Και μετά;

Σωτήρης Ζήκος

storyboard

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας
dimitris01@mail.gr

ΔΥΣΚΟΛΕΣ, ΜΟΝΑΧΙΚΕΣ ΖΩΕΣ

Jun Ichikawa (Τόκιο, 1948).

Ένας από τους αγνώστους στο ευρύ κοινό συνεχιστές της παράδοσης του ιαπωνικού κινηματογράφου. Επηρεασμένος τόσο στο ύφος όσο και θεματικά από το έργο του μεγάλου Yasujiro Ozu.

Σπούδασε στην Ακαδημία Οπτικών Τεχνών του Τόκιο και αρχικά ασχολήθηκε κυρίως με την σκηνοθεσία διαφημιστικών. 16 ταινίες περιλαμβάνει η φιλμογραφία του. Η πρώτη *Busu* (1987)

υπήρξε μεγάλη επιτυχία και από τότε

γυρίζει μια ταινία μεγάλου μήκους κάθε χρόνο. Βραβευμένος σε σημαντικά φεστιβάλ όπως του Μόντρεαλ και του Βερολίνου.

Στις ταινίες του η μυθοπλασία διαπλέκεται με μια ισχυρή ντοκιμαντεριστική αίσθηση, ενώ προσεγγίζει συνήθως το θέμα του με ευγένεια και συμπάθεια, αλλά πάντοτε από μια απόσταση.

Tony Takitani, η τελευταία του βραβευμένη στο Λοκάρνο. Διασκευή ενός μυθιστορήματος του Haruki Murakami του πιο pop από τους Ιάπωνες λογοτέχνες. Επικεντρώνεται στο πρόσωπο του ομώνυμου ήρωα: μια μοναχική παιδική ηλικία, η δύσκολη ζωή ενός αληθινού καλλιτέχνη, η συνάντησή με μια νέα γυναίκα και η ευτυχία του έρωτα, ο γάμος, το αναπάντεχο του θανάτου, η θλίψη της χηρείας και τέλος πάλι η μοναξιά. Στην ταινία αναγνωρίζουμε εικόνες ανάλογες του αμερικάνου ζωγράφου Edward Hopper.

«Μ' αρέσει η αίσθηση της απώλειας και της μοναξιάς που υπάρχει στο έργο του Haruki Murakami: είναι ένα θέμα που συχνά χαρακτηρίζει την γενιά μας που βίωσε τον ενθουσιασμό και την ένταση της δεκαετίας του 60 και μετά το αναπόφευκτο τέλος. Η μοναξιά είναι ένα γενετικό χαρακτηριστικό που περνά από γενιά σε γενιά και είναι κάτι που δεν μπορείς να το αποφύγεις από μόνος σου», παρατηρεί.

Data: <http://www.fareastfilm.com/>
<http://www.tonytakitani.com/>

Atiq Rahimi (Καρπούλ, 1962). Ζει στη Γαλλία με την ιδιότητα του πολιτικού πρόσφυγα. Σπούδασε στη Σορβόνη. Σκηνοθέτησε διαφημιστικά και ντοκιμαντέρ. *Earth and Ashes*, η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία, βραβευμένη στο τμήμα Un Certain Regard του Φεστιβάλ Καννών (2004). Βασίζεται σ' ένα μυθιστόρημα που έγραψε ο ίδιος. Αφηγείται το μακρύ ταξίδι ενός ηλικιωμένου που συνοδεύεται από τον εγγονό του: μεταφέρει στον γιο του τα δυσάρεστα νέα της καταστροφής του χωριού και του ολοκληρωτικού αφανισμού της οικογένειάς του. Μια περιπλάνηση μέσα στα συντρίμια ενός πολέμου. «Ο χρόνος στην ταινία είναι ένας χρόνος που έχει σταματήσει. Στην συνείδηση των ηρώων το παρελθόν και το μέλλον έχουν τη μορφή αποσπασμάτων χρόνου. Στον παρόντα χρόνο και στο συγκεκριμένο χώρο οι σκηνές του παρελθόντος παρασύρουν τον ήρωα πίσω. Είναι η αναμονή και η αμφιβολία που βιώνουν οι χαρακτήρες που χαρακτηρίζει τη δραματολογία της ταινίας», σχολιάζει κάποιες από τις αθέατες όψεις της ταινίας.

Data: <http://www.e.bell.ca/filmfest/>

Eran Riklis (Ιερουσαλήμ, 1954). Σπούδασε κινηματογράφο στο Τελ Αβίβ και στην Αγγλία. Η ταινία του με τίτλο *Syrian Bride* βραβεύτηκε στο Φεστιβάλ του Μόντρεαλ (2004) και κέρδισε το βραβείο κοινού στο Λοκάρνο. Γυρίστηκε στα υπό ισραηλινή κατοχή υψίπεδα του Γκολάν και εκτός των ηθοποιών που συμμετέχουν υπάρχει και στο σενάριο αραβική συμμετοχή. Αφηγείται την ιστορία της Μονα η οποία περνώντας τα σύνορα Ισραήλ-Συρίας για να παντρευτεί δεν μπορεί να επιστρέψει πίσω στην οικογένειά της. «Μια ιστορία για τα πνευματικά και συναισθηματικά σύνορα» αναφέρει μια κριτική. «Κάθε σκηνοθέτης ελπίζει ότι η ταινία του θα συνεισφέρει προς την κατεύθυνση της ανοχής και της κατανόησης. Είναι μια προσπάθεια να γίνει από αγάπη μια ταινία. Αγάπη για την ελευθερία, αγάπη για τα πραγματικά και συναισθηματικά τοπία που μας περιτριγυρίζουν, αγάπη για τις γυναίκες που αγωνίζονται για την θέση του στον κόσμο και τέλος αγάπη για τους ανθρώπους που ελπίζουν και ονειρεύονται», επισημαίνει.

Data: <http://www.syrianbride.com/>

Yang Chao (Χενάν, 1974). Σπουδές σκηνοθεσίας στην Κινηματογραφική Ακαδημία του Πεκίνου. Η πρώτη του ταινία *Passages* κέρδισε την ειδική μνεία: Camera d'or του Φεστιβάλ Καννών (2004). Αφηγείται όψεις μιας δύσκολης νεότητας: ένα αγόρι και ένα κορίτσι έχοντας αποτύχει στις εξετάσεις για το πανεπιστήμιο αποφασίζουν να αναζητήσουν την τύχη τους στη μεγάλη πόλη. Ένα ντοκιμαντέρ 18 επεισοδίων του προσφέρει το εισόδημα για να γράψει το σενάριο. Τα τοπία, ο ποταμός Γιανγκτσέ, οι ιδιαίτερες συνθέσεις του κινηματογραφικού κάδρου και οι επιρροές από Antonioni και Θόδωρο Αγγελόπουλο: είναι τα συστατικά στοιχεία του ύφους. «Η ταινία αφηγείται ένα ταξίδι κατά τη διάρκεια του οποίου παρουσιάζονται ένας άπειρος αριθμός λεπτομερειών για την ζωή μας και επίσης πορτραίτα ανθρώπων με διαφορετική προέλευση ο καθένας», δηλώνει. Και συμπληρώνει «Κατά κάποιο τρόπο είμαι τυχερός που είμαι σκηνοθέτης στην Κίνα σήμερα γιατί η χώρα παράγει πολύ υλικό για ένα σκηνοθέτη».

Data: <http://www.festival-cannes.fr/>

Juan Pablo Rebella & Pablo Stroll (Μοντεβιδέο, 1974).

Γνωρίστηκαν όταν σπούδαζαν επικοινωνία. Η δεύτερη συνεργασία τους στην σκηνοθεσία με τον τίτλο *Whisky* βραβεύτηκε στο Φεστιβάλ Καννών (2004). Αφηγείται τη δύσκολη σχέση του 60χρόνου βιοτέχνη με μια 40χρονη υπάλληλο του. Η μοναχική ζωή του ήρωα διαταράσσεται όταν η ανάγκη τον ωθεί κοντά της. «Μια πολύ αντισυμβατική κωμωδία που θυμίζει το έργο των αδελφών Κουρίσμακι», αναφέρει μια κριτική. «Η αρχική ιδέα ήταν πολύ απλή, σχεδόν παράλογη» εξηγούν. «Είναι ένα είδος παραμυθιού όπου τα πρόσωπα συνδέονται το ένα με το άλλο, μέσα από μια σειρά παρεξηγήσεων. Ο στόχος μας ήταν να εξερευνήσουμε τις μικρές συνήθειες, τις συμβάσεις, τις κλισιές φράσεις, το τι λένε και το τι κρύβουν». Και συνεχίζουν «Θυμίζει παιδικά παραμύθια, όπου κάθε σελίδα έχει και μια εικόνα με μία-δύο προτάσεις από κάτω. Έτσι αργά και μέσα από τις σελίδες και τις σκηνές, προοδευτικά μπαίνουμε στο μικρό σύμπαν της αφήγησης».

Data: <http://www.festivaldoriobr.com.br/>

ΠΡΩΤΟΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 153 • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2004

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ, ΣΟΦΙΑ ΣΤΑΥΡΙΑΝΙΔΟΥ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΜΗΛΩΣΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΓΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη • Τηλ.: 2310 378 400 • e-mail: info@filmfestival.gr

www.filmfestival.gr

EUROPA ★ CINEMAS

Για παρατηρήσεις, σχόλια, ιδέες, προτάσεις για το Φεστιβάλ Κινηματογράφου και το Πρώτο Πλάνο, στείλτε το mail σας στη διεύθυνση newslist@filmfestival.gr

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΕΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ, 22 - 28 Οκτωβρίου 2004

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ:

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

Institut
Français
de
Thessalonique

ΕΞΙ ΤΑΙΝΙΕΣ, ΕΞΙ ΒΛΕΜΜΑΤΑ, ΕΞΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ, ΜΑΣ ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥΣ.

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, πιστό στις αναζητήσεις και τον δημιουργικό διάλογο με το σινεφίλ κοινό, ρίχνει τους προβολείς του στον νέο γαλλικό κινηματογράφο, ίσως στο πιο ζωντανό κομμάτι του Ευρωπαϊκού σινεμά. Προσφέρει τη μοναδική ευκαιρία στους θεατές να απολαύσουν νέες γεύσεις της εγχώριας πρόσφατης παραγωγής της Γαλλίας, συγκεντρώνοντας στην παλέτα του έξι ταινίες νέων δημιουργών με φρέσκια ματιά, αισθητική, και πλούσια θεματολογία.

Γεγονός είναι ότι από το 2002, περίπου το 41% της συνολικής παραγωγής ταινιών στη Γαλλία υπογράφεται από πρωτοεμφανιζόμενους σκηνοθέτες. Το ποσοστό αυτό αποδεικνύει την ευρωστία, την ποικιλία, αλλά και τη ζωτικότητα που πλημμυρίζει το γαλλικό σινεμά. Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης φιλοξενεί και προβάλλει έξι απ' αυτές τις ταινίες νέων δημιουργών, οι οποίες διαθέτουν το δικό τους ύφος, την δική τους οπτική, προέρχονται από διαφορετικούς αισθητικούς και θεματικούς ορίζοντες και πορεύονται σε διαφορετικά είδη, από την κωμωδία στο ψυχολογικό δράμα, συνδυάζοντας με επιτυχία το εμπορικό με το καθαρόαιμο «σινεμά του δημιουργού».

ΕΞΙ ΤΑΙΝΙΕΣ, ΕΞΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ -τρεις άνδρες και τρεις γυναίκες: δυο ηθοποιοί, ένας βοηθός σκηνοθέτης, ένας πρώην φοιτητής εικαστικών τεχνών, δύο σεναριογράφοι- όλοι ξεκίνησαν το ταξίδι τους στην κινηματογραφική δημιουργία με ταινίες μικρού μήκους.

Ομορφες αναμνήσεις

Se souvenir de belles choses

Σκηνοθεσία: Zabou Breitman Πρωταγωνιστούν: Isabelle Carré, Bernard Campan, Bernard le Coq, Zabou

Σε μια μικρή πόλη οι άνθρωποι ξεχνούν τις λέξεις, την ώρα, τα κλειδιά τους, τη μητρική τους γλώσσα, τα γενέθλια του συντρόφου τους, το πρώτο τους φίλι. Ο Φιλίπ και η Κλερ αγαπούνται. Πριν χαθούν στη λήθη της μικρής πόλης, η κοπέλα κάνει δώρο στο Φιλίπ το πολυτιμότερο δώρο: τη μνήμη της. Μια ταινία - μελέτη πάνω στη σχέση συναισθήματος και μνήμης. Η μνήμη εδώ ορίζεται ως πάθος, και η ηρωίδα είναι ένα άτομο χωρίς ιστορία, έρμαιο της ανυπαρξίας του παρελθόντος με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Η σκηνοθέτιδα παίζει επιδέξια με τους ήρωες για να μας αποδείξει ότι δεν αγαπάμε με τις λέξεις ή το συναίσθημα αλλά με τη μνήμη.

Ζητώντας στον ήλιο μοίρα

Une part du ciel

Σκηνοθεσία: Bénédicte Liénard Πρωταγωνιστούν: Séverine Canele, Sophie Leboutte, Josiane Stoléru, Naïma Hirèche

Η Τζοάνα και η Κλοντίν ανήκαν παλιά στο ίδιο εργατικό συνδικάτο. Έχουν να βρεθούν χρόνια. Τώρα η Τζοάνα είναι στη φυλακή και η Κλοντίν εργάζεται σε κάποιο εργοστάσιο. Όταν ο δικηγόρος της Τζοάνα, ζητά στην Κλοντίν να καταθέσει υπέρ της παλιάς φίλης της, εκείνη πρέπει να απαρνηθεί το συνδικάτο που τώρα την προστατεύει... Στο επίκεντρο του φιλμ βρίσκονται δυο γυναίκες, παλιές 'συντρόφισσες' που τους δίνεται η ευκαιρία να αναγεννηθεί η φιλία τους. Η δημιουργός αποφεύγει τις παγίδες του κοινωνικού σινεμά, αντιμετωπίζει σθεναρά και με παρρησία τις καταστάσεις στη φυλακή και το εργοστάσιο, δίνοντας δύο ακριβή γυναικεία πορτρέτα.

Λουτρόπολη / Bord de mer

Σκηνοθεσία: Julie Lopes-Curval Πρωταγωνιστούν: Bulle Ogier, Hélène Fillières, Ludmila Mikaël, Jonathan Zaccari

Μια μικρή πόλη που απλώνεται στο μήκος μιας παραλίας. Το χειμώνα η πόλη ερημώνει, το καλοκαίρι οι παραθεριστές της δίνουν ατμόσφαιρα γιορτής. Η Μαρία δουλεύει εκεί σε ένα εργοστάσιο. Ο φίλος της Πολ δεν καταλαβαίνει το ονειροπόλο της Μαρίας και την πνίγει με τον έρωτά του. Υπάρχει και ο Αλμπέρ, ένας συνάδελφος της Μαρίας με σπορ αμάξι, που μοιάζει με τον πρίγκιπα του παραμυθιού... Τίποτα ιδιαίτερα θεαματικό δεν συμβαίνει στην ταινία. Είναι ένα ψηφιδωτό ανθρώπων, που οι χαρακτήρες τους δυιλίζονται με λεπτές γραμμές και μελαγχολικών, πανέμορφων εικαστικά εικόνων, που φανερώνουν την αγάπη της δημιουργού για το σινεμά του Βέντερς.

Αχ! Και να'μουν πλούσιος

Ah! si j'étais rich

Σκηνοθεσία: Gerard Bitton, Michel Munz Πρωταγωνιστούν: Jean-Pierre Darroussin, Valeria Bruni Tedeschi, Richard Berry

Ο Αλντο είναι πλασέ και βρίσκεται στα πρόθυρα του χωρισμού με τη γυναίκα του που τον απατά, όταν κερδίζει 10 εκατ. ευρώ στο Lotto. Παρά το γεγονός ότι είναι πάμπλουτος πλέον, συνεχίζει να ζει σα φτωχός, ώπου να βγει το ποθητό διαζύγιο και αποφύγει τις οποιεσδήποτε απαιτήσεις της γυναίκας του... Ταινία γεμάτη χιούμορ, με χαρούμενο, ζωντανό, απολαυστικό ύφος, έξυπνα πνευματώδη αστεία, αλλά και ψήγματα κυνισμού αναφορικά με το χρήμα και το πόσο σχετίζεται με την ευτυχία.

Το είδωλό μου / Mon idole

Σκηνοθεσία: Guillaume Canet Πρωταγωνιστούν: François Berléand, Guillaume Canet, Diane Kruger, Philippe Lefebvre, Daniel Prévost

Στα 50 του ο Ζαν Λουί είναι ένας τηλεοπτικός παραγωγός, με μια εξαιρετικά πετυχημένη εκπομπή, έχει χρήματα και μια πολύ όμορφη γυναίκα. Ο υφιστάμενός του Μπασπιάν, που 'βγάζει' ένα τεράστιο μέρος της δουλειάς και νιώθει ότι αξίζει περισσότερο, δέχεται μια μέρα την πρόταση του Ζαν Λουί για ένα weekend εργασίας στην εξοχή. Αυτή είναι και η μεγάλη του ευκαιρία... Από τον σκηνοθέτη και πρωταγωνιστή της δημοφιλούς κομεντί *Αγάπα με αν τολμάς* Guillaume Canet, το φιλμ με φρεσκάδα και πολύ χιούμορ δεν είναι παρά ένα παραμύθι τοποθετημένο σ'έναν κόσμο, όπου ο θαυμασμός μπορεί συχνά να είναι επικίνδυνος και μοιραίος. Εγκώμια απέσπασε η ερμηνεία του Francois Berléand.

17 Πορτρέτα

17 fois Cécile Cassard

Σκηνοθεσία: Christophe Honoré Πρωταγωνιστούν: Béatrice Dalle, Romain Duris, Jeanne Balibar, Ange Ruzé, Johan Oderio-Robles

Δεκαεπτά πορτρέτα μιας νεαρής γυναίκας που θέλει να ξαναφτιάξει τη ζωή της. Ξαφνικά έμεινε χήρα, κάπου στη Βρετανία και πρέπει να συμφιλιωθεί με τα φαντάσματα του παρελθόντος, να κάνει τη διαδρομή μόνη και να πάρει ριζικές αποφάσεις για τη ζωή της: να μετακομίσει, να εγκαταλείψει προσωρινά το γιο της... Πρωτότυπος τίτλος για μια ταινία που περνά επιδέξια την ελπίδα μέσα από μια τραγική ιστορία. Στον πυρήνα της βρίσκεται η Béatrice Dalle, που, σχεδόν κυριολεκτικά, καταβροχθίζει την οθόνη. Πρώτη σκηνοθετική απόπειρα του σεναριογράφου-συγγραφέα Honoré που εντυπωσίασε στις Κάνες, διακρίνεται για τη δυνατή της ατμόσφαιρα, τις εξάιστες εικόνες και το καταπληκτικό soundtrack.

Η Zabou Breitman, που με την ταινία *Ομορφες αναμνήσεις* η οποία θα προβληθεί στο πλαίσιο του φεστιβάλ απέσπασε τρία βραβεία Σεζάρ το 2002, περιγράφει τον έρωτα, την αρρώστια, την εμμονή. Η Bénédicte Liénard με το *Ζητώντας στον ήλιο μοίρα* τοποθετεί σε διάλογο την πολιτική και τις προσωπικές σχέσεις. Η Julie Lopes-Curval με τη *Λουτρόπολη*, η οποία απέσπασε το βραβείο Camera d'Or στο φεστιβάλ Κανών το 2002, επέλεξε έναν στοχαστικό τρόπο έκφρασης για να αιχμαλωτίσει κάποιες στιγμές της ζωής. Οι Gerard Bitton και Michel Munz στο *Αχ! Και να'μουν πλούσιος* χρησιμοποιούν το γέλιο και την αισθητική της καρικατούρας για να σκιαγραφήσουν την ουσία του σύγχρονου ανθρώπου. Ο Guillaume Canet στο *Είδωλό μου*, υποψήφιο για δύο βραβεία Σεζάρ το 2002, καυτηριάζει τη μεγαλομανία με τόλμη και μαύρο χιούμορ, ενώ ο Christophe Honoré, στα *17 Πορτρέτα*, με ποιητικότητα και αισθησιασμό ιχνογραφεί την επιθυμία και το θάνατο.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22/10

18:30	Το είδωλό μου / Mon idole	110'
20:45	Ομορφες αναμνήσεις Se souvenir des belles choses	110'
23:00	17 πορτρέτα 17 fois Cécile Cassard	105'

ΣΑΒΒΑΤΟ 23/10

18:30	Ζητώντας στον ήλιο μοίρα Une part du ciel	85'
20:45	Λουτρόπολη / Bord de mer	88'
23:00	Αχ και να'μουν πλούσιος Ah! si j'étais riche	105'

ΚΥΡΙΑΚΗ 24/10

18:30	17 πορτρέτα 17 fois Cécile Cassard	105'
20:45	Το είδωλό μου / Mon idole	110'
23:00	Ζητώντας στον ήλιο μοίρα Une part du ciel	85'

ΔΕΥΤΕΡΑ 25/10

18:30	Λουτρόπολη / Bord de mer	88'
20:45	Αχ και να'μουν πλούσιος Ah! si j'étais riche	105'
23:00	Ομορφες αναμνήσεις Se souvenir des belles choses	110'

ΤΡΙΤΗ 26/10

18:30	Αχ και να'μουν πλούσιος Ah! si j'étais riche	105'
20:45	17 πορτρέτα 17 fois Cécile Cassard	105'
23:00	Το είδωλό μου / Mon idole	110'

ΤΕΤΑΡΤΗ 27/10

18:30	Ομορφες αναμνήσεις Se souvenir des belles choses	110'
20:45	Ζητώντας στον ήλιο μοίρα Une part du ciel	85'
23:00	Λουτρόπολη / Bord de mer	88'

ΠΕΜΠΤΗ 28/10

18:30	Ζητώντας στον ήλιο μοίρα Une part du ciel	85'
20:45	Αχ και να'μουν πλούσιος Ah! si j'étais riche	105'
23:00	Το είδωλό μου / Mon idole	110'

Σαλβαδόρ Αλιέντε

Σαλβαδόρ Αλιέντε Salvador Allende

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Πατρίσιο Γκουζμάν. Εμφανίζονται: Σαλβαδόρ Αλιέντε, Φιντέλ Κάστρο, Ρίτσαρντ Νίξον, Αουγκούστο Πινোসέτ. Διάρκεια: 100'

Μια ταινία – φόρος τιμής στον θρυλικό Χιλιανό πρόεδρο Σαλβαδόρ Αλιέντε, το ντοκιμαντέρ αυτό τροφοδοτείται τόσο από τα αισθήματα αγάπης για τον δολοφονημένο ηγέτη αλλά και τη νοσταλγία γι' ένα όνειρο που συντρίφθηκε από τις ερπύστριες των τανκς. Ο Αλιέντε υπήρξε μια θρυλική μορφή για την ιστορία της Λατινικής Αμερικής, ένας ηγέτης που η εμβέλεια του μπορεί να συγκριθεί μόνο μ' αυτή του Τσε. Εκλεγμένος Πρόεδρος δημοκρατίας της Χιλής, μέσω των κοινωνικών μεταρρυθμίσεων που εφάρμοσε δημιούργησε ένα παράδειγμα δημοκρατίας που είχε στραμμένη την προσοχή στις ασθενέστερες οικονομικά τάξεις. Σε μια περιοχή όπως η Λατινική Αμερική με θλιβερό παρελθόν καταπίεσης και έντονων κοινωνικών ανισοτήτων, το πρόσωπο του Αλιέντε και η πολιτική του γρήγορα έγινε σημείο αναφοράς. Ταυτόχρονα όμως συνιστούσε και μια ενόχληση για την άρχουσα τάξη της χώρας του και τις ΗΠΑ, χώρα που ανέκαθεν προσπαθούσε να ελέγξει πολιτικά τα καθεστώτα της περιοχής. Μεσούντος του ψυχρού πολέμου, πρόσωπα όπως ο Αλιέντε συνιστούσαν παραδείγματα προς αποφυγή. Το πραξικόπημα της 11ης Σεπτεμβρίου του 1973 ήταν η συντριπτική τους απάντηση απέναντι σ' ότι αμφισβητούσε την κυριαρχία τους στην περιοχή. Ο Γκουζμάν έχει ασχοληθεί και στο παρελθόν μ' αυτή την τραυματική περίοδο: η τριλογία *The Battle of Chile* και το πρόσφατο *The Pinochet Case* διερευνούν τις πολλαπλές όψεις αυτής της ταραχώδους περιόδου. Επικεντρώνοντας τώρα στο πρόσωπο του Αλιέντε, ο σκηνοθέτης αποφεύγει μια κολακευτική παρουσίαση αλλά αντίθετα επιλέγει μια πιο κριτική στάση. Η τρυφερότητα για τον θρυλικό πρόεδρο, αλλά και η αναπόφευκτη θλίψη για τα ματαιωμένα όνειρα που συνδιδήθηκαν δημιουργούν ένα ανοίκειο συναισθηματικό κλίμα για ντοκιμαντέρ.

Δημήτρης Μπάμπας

Φαρενάιτ 9/11 Fahrenheit 9/11

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Μάικλ Μουρ. Φωτογραφία: Μάικλ Ντεσάρλ, Κίρστεν Τζόνσον, Γουίλιαμ Ρέξερ. Εμφανίζονται οι: Μάικλ Μουρ, Μπεν Άφλεκ, Τζορτζ Μπους (και οι δύο), Ντικ Τσέινι, Μπιλ Κλίντον, Μπρίννεϊ Σπίαρς κ.ά. Διάρκεια: 122'.

Συνδυάζοντας σπάνιο υλικό, μαρτυρίες ειδικών, και το μοναδικό του επίμονο κυνήγι για απαντήσεις σε σκληρές ερωτήσεις, η ταινία διγεί φλέγοντα ζητήματα για την Αμερική σήμερα. Ο Μάικλ Μουρ ξεκινάει από το αμφιλεγόμενο αποτέλεσμα των εκλογών των Η.Π.Α το 2000 και ανατρέπει

Φαρενάιτ 9/11

«Δεν υπάρχουν και τόσοι γερουσιαστές που έχουν τα παιδιά τους εκεί κάτω... Δηλαδή, μόνο ένας... Ίσως βρε παιδιά θα έπρεπε να στείλετε εσείς πρώτοι τα παιδιά σας εκεί. Τι λέτε για αυτή την πρόταση;» **Μάικλ Μουρ, σκηνοθέτης**

«Η επιτακτική ανάγκη μου να επιστρέψω σ' αυτόν τον ασυνήθιστο άνθρωπο, επαναστάτη –και τόσο φανατικό δημοκράτη έως του σημείου να αυτοκτονήσει–, προήλθε από προφανείς ιστορικούς λόγους αλλά επίσης από την σκληρή πραγματικότητα» Πατρίσιο Γκουζμάν, σκηνοθέτης

στην αναπάντεχη άνοδο ενός αποτυχημένου κυβερνήτη του Τέξας στον σημερινό Πλανητάρχη. Στη συνέχεια ανοίγει το προσωπικό κουτί της Πανδώρας του προέδρου ξεσκεπάζοντας τις στενές προσωπικές αλλά και επαγγελματικές σχέσεις της οικογένειάς του και των συνεργατών του με την Βασιλική Οικογένεια της Σαουδικής Αραβίας και την οικογένεια του Μπιν Λάντεν. Ο Μουρ αναρωτιέται αν αυτοί οι δεσμοί οδήγησαν στην απόφαση να φυγαδευτούν μέλη της οικογένειας Μπιν Λάντεν από την χώρα τις μέρες που ακολούθησαν την τρομοκρατική επίθεση της 11ης Σεπτεμβρίου χωρίς να έχει προηγηθεί διεξοδική ανάκριση από το FBI. Με το που ξεκινά ο πόλεμος στο Ιράκ, ο Μουρ παρουσιάζει έναν συνδυασμό υπερβολικής ευαισθησίας και συγκρατημένης οργής για να εξετάσει τον πόνο που αυτά τα συναισθήματα δημιουργούν. Το *Fahrenheit 9/11* είναι αποφασιστικό, ειλικρινές, καυστικό, χιουμοριστικό, επιφέρει έντονες και βαθιές σκέψεις και παραμένει πέρα ως πέρα διασκεδαστικό.

Τριπλός πράκτορας Triple agent

Σκηνοθεσία – Σενάριο: Ερίκ Ρομέρ. Φωτογραφία: Νπάν Μπαπατέ. Μοντάζ: Μέρνι Στίβεν. Ηθοποιοί: Κατερίνα Διδασκάλου, Σέρζ Ρένκο, Σιριέλ Κλέρ, Γκριγκόρι Μανούκοφ, Νημίρι Ραφάλακι. Διάρκεια: 115'

Κατασκοπευτικό θρίλερ, ιστορική διατριβή ή μια ερωτική τραγωδία με φόντο τους ταραγμένους καιρούς; Ελεύθερη μεταφορά μιας πραγματικής ιστορίας, ο *Τριπλός Πράκτορας* είναι ένα εσωτερικό δράμα με τη μεταφυσική λεπτότητα ενός βετεράνου του γαλλικού κινηματογράφου, που επισκέπτεται την πολιτική και την Ιστορία για να μιλήσει για την ανθρωπινή κατάσταση, την ηθική, την αγάπη και το ψέμα.

Παρίσι, 1936. Το Λαϊκό Μέτωπο και ο πόλεμος στην Ισπανία αναστατώνουν το πνεύμα και προκαλούν την ανάγκη για δράση. Η ιδιωτική ζωή ενός άνδρα και μιας γυναίκας θα βρεθούν στο στόχαστρο των αναβρασμών της παγκόσμιας πολιτικής διαμάχης. Ο Φιοντόρ, αξιωματικός του τσαρικού στρατού, ζει αυτοεξόριστος στη Γαλλία μαζί με την Ελληνίδα σύζυγο του και ζωγράφο, Αρσινόη. Τα συχνά και μυστικά του ταξίδια στο εξωτερικό προκαλούν μια συγκεκριμένη ανησυχία στο περιβάλλον του, καθώς όλοι υποπτεύονται την κατασκοπευτική του ιδιότητα χωρίς όμως να μπορούν να εξιχνιάσουν με ποια πλευρά είναι. Πρόκειται για Ρώσο αντι-κομμουνιστή, μυστικό πράκτορα των Σοβιετικών ή Ναζί που μπορεί και ξεγελάει τους πάντες, όπως πιστεύει η γυναίκα του; Ή μήπως είναι ο ίδιος πιόνι ενός τριπλού κατασκοπευτικού παιχνιδιού, στο οποίο έχει ρόλο ακόμα η αδύα και ερωτευμένη Αρσινόη. Το μυστήριο παραμένει ως τους τίτλους του τέλους και η λύση του δεν είναι παρά μια αφορμή για τον βετεράνο σκηνοθέτη να περιπλανηθεί για μια ακόμα φορά στο κόσμο των ιδεών και των κρυφών νοημάτων που βρίσκονται πύ-

σω από τις λέξεις, που αποκαλύπτουν περισσότερα για τους ήρωες και τις επιθυμίες τους απ' ότι η ελάχιστη δράση της ταινίας. Στον *Τριπλό Πράκτορα*, οι απαντήσεις δίνονται μέσα από τους επικούς διάλογους των πρωταγωνιστών, όπου ο ήχος της φωνής γίνεται το κλειδί για να κατανοήσει κανείς την πλοκή των συναισθημάτων και των σκέψεων των χαρακτήρων. Αποδίδοντας την εξωτερική δράση της εποχής μέσα από ιστορικά επίκαιρα της Ραθέ πριν από το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και αντικαθιστώντας τη μουσική επένδυση με τη μουσική της γλώσσας, ο Ρομέρ δίνει στα 83 του χρόνια ένα μοναδικό κατασκοπευτικό φιλμ δωματίου, όπου το σασπένς βρίσκεται στο διφορούμενο των λόγων και όχι στο πεδίο της μάχης. Ταυτόχρονα, μέσα από την απολιτίκ θέση της ζωγράφου ηρωίδας του, προβαίνει σε έναν ενδιαφέρον συμβολισμό για τον πολιτικό ρόλο της τέχνης σε ταραχώδεις περιόδους της ιστορίας. Η ταινία συμμετείχε στο επίσημο διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ Βερολίνου, το 2004.

Τζένν Παυλίδου

Η δολοφονία του Ρίτσαρντ Νίξον The assassination of Richard Nixon

Σκηνοθεσία: Νιλς Μίλερ. Σενάριο: Νιλς Μίλερ, Κέβιν Κένεντι. Φωτογραφία: Εμανουέλ Λουμπέτσκι. Ηθοποιοί: Σον Πεν, Ναόμι Γουότς, Ντον Τσίντλ, Τζακ Τόμσον.

Ο Σαμ Μπίκε είναι ένας αποτυχημένος πωλητής. Βιώνοντας την σκοτεινή όψη του αμερικάνικου ονείρου, αποφασίζει να αποτινάξει όλα τα βάρη που τον συντρίβουν και να εξολοθρεύσει τους υπαίτιους. Ζώντας στην Αμερική, την εποχή του σκανδάλου Γουότεργκέιτ, γρήγορα αναγνωρίζει τον υπεύθυνο όλων των δεινών του στο πρόσωπο του Νίξον, τότε προέδρου των ΗΠΑ (και υπό κατηγορία λόγω του σκανδάλου). Ο Σαμ θα οργανώσει την εκδίκηση του σχεδιάζοντας μια επίθεση με αεροπλάνο...

Βασισμένο σε μια αληθινή ιστορία, το σενάριο γράφτηκε πολύ πριν τη 11η Σεπτεμβρίου, για την ακρίβεια 3 χρόνια πριν. Απροσδόκητα προφητική η ενέργεια του ήρωα είναι έκφραση της πιο υπόγειας (και γι' αυτό) σκοτεινής απελπισίας και δυσαρέσκειας που κρύβεται πίσω από τις χαρωπές όψεις ευδαιμονίας του αμερικάνικου ονείρου. Υπ' αυτή την οπτική ο ήρωας κατάγεται από την ίδια επικράτεια με τους ήρωες του Σκορσέζε, Τράβις Μπικλ (*Ταξίτζης*) και Ρόμπερτ Πάπκιν (*Βασιλιάς για μια Νύχτα*): η οργή του τρέφεται από την ανωνυμία και η απογοήτευση, η ματαιώση, η αποτυχία (που οφείλονται σε κοινωνικούς λόγους) όλα αυτά προσλαμβάνουν μια υπαρξιακή διάσταση που τον συντρίβει. Το πολιτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο διαδραματίζεται δεν είναι χωρίς σημασία: Το σκάνδαλο Γουότεργκέιτ θεωρήθηκε ως το αποκορύφωμα μιας πολιτικής κρίσης, ως η συνειδητοποίηση της χρεοκοπίας ενός πολιτικού συστήματος. Στην ταινία συναντάμε, όχι για πρώτη φορά το τελευταίο διάστημα, τη συντριπτική υποκριτική παρουσία του Σον Πεν, καθώς χάνεται μέσα στην ερεβώδη οργή που βιώνει ο ήρωας που υποδύεται. Η ταινία έχει ως παραγωγό τον μεξικάνο σκηνοθέτη Αλφόνσο Κουάρν, ενώ στην ομάδα παραγωγής συναντάμε γνωστά ονόματα όπως ο ελληνοαμερικανός σκηνοθέτης Αλεξάντερ Πέιν και ο ηθοποιός Λεονάρντο Ντι Κάπριο. Έκανε την πρεμιέρα της στο τμήμα *Un Certain Regard* του Φεστιβάλ Κανών (2004).

Δημήτρης Μπάμπας

«Δεν ξέρω πώς το κάνει ο Σον αυτό που κάνει, αλλά είναι καταπληκτικό πράγμα να τον βλέπεις να φέρνει έναν χαρακτήρα στη ζωή μπροστά στα μάτια σου στο πλατό – και ξαφνικά είναι όλα εκεί και δεν βλέπεις πια τον Σον» Νιλς Μίλερ, σκηνοθέτης

Delivery

Σκηνοθεσία: Νίκος Παναγιωτόπουλος. **Σενάριο:** Νίκος Παναγιωτόπουλος, Μισέλ Φαίς. **Διεύθυνση Φωτογραφίας:** Κωστής Γκίκας. **Μουσική-Τραγούδια:** Σταμάτης Κραουνάκης. **Ηθοποιοί:** Θάνος Σαμαράς, Αλεξία Καλτσίκη, Δημήτρης Ήμελος, Ερρίκος Λίτσης, Σπύρος Σταυρανίδης, Φωτεινή Μπαξεβάνη, Χρήστος Λούλης, Άντζελα Μπρούσκου, Βασίλης Ανδρέου, Νίκος Κορδώνης.

Ένας ανεξερεύνητος και αψυχολόγητος νεαρός χωρίς όνομα, χωρίς ιστορία, αποβιβάζεται στο σταθμό των ΚΤΕΛ στην Αθήνα. Ερχόμενος από το πουθενά στη μεγαλούπολη θα ψάξει τρόπους για να επιβιώσει. Πιάνει δουλειά σε μια πιταριά ως delivery boy και το ταξίδι στη νυχτερινή Αθήνα ξεκινάει. Παραμονές των Ολυμπιακών αγώνων ο ίδιος βυθίζεται στην Αθήνα των μεταναστών, των αστέγων, των ναρκομανών, των ανθρώπων που μοιάζουν να είναι ξεχασμένοι και από τον ίδιο το Θεό. Στην πιταριά γνωρίζει

τον έρωτα σε μια κοπέλα πρεζόνι, βρίσκοντας ίσως για πρώτη φορά κάτι που τον συγκινεί. Ο ίδιος εξακολουθεί όμως να βυθίζεται σ' ένα ταξίδι χωρίς επιστροφή, σε μια πορεία θαρρείς προδιαγεγραμμένη να καταλήξει εκεί που ξεκίνησε, στο πουθενά.

Ο Νίκος Παναγιωτόπουλος κινηματογραφεί τη νυχτερινή Αθήνα αποκαλύπτοντάς την και όχι προσπαθώντας να κρύψει τις ατέλειες που δε φαίνονται τη νύχτα. Κινηματογραφεί αυτήν ακριβώς την κρυμμένη Αθήνα, την πρωτεύουσα του περιθωρίου, την πραγματική ίσως πόλη για πολλούς, την άγνωστη πόλη για άλλους. Μελαγχολικός όπως πάντα, συναντά χαρακτήρες χωρίς όνομα, πρόσωπα σιωπηλά, χαρακτήρες περιθωριακούς, ανθρώπους αληθινούς.

Βασικοί πρωταγωνιστές του φιλμ, εκτός από τους εξαιρετικούς Θάνο Σαμαρά και Αλεξία Καλτσίκη, που έχουν άλλωστε και του πιο δυνατούς ρόλους, είναι σαφώς η φωτογραφία του Κωστή Γκίκας, καθώς και η σκηνογραφία του Διονύση Φωτόπουλου, που δημιουργούν την ατμόσφαιρα ακριβώς που θέλει να περάσει ο σκηνοθέτης.

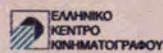
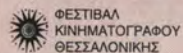
Με το ρεαλισμό να κυριαρχεί στην ταινία, τόσο που οι εικόνες του μοιάζουν να έχουν βγει από ντοκιμαντέρ, ο Παναγιώ-

«Ηθελα να κάνω ένα ντοκιμαντέρ αλλά δεν αγαπώ τα ντοκιμαντέρ γιατί αμφιβάλλω για την αλήθεια τους. Γι' αυτό τελικά έφτιαξα μια ταινία ντοκιμαντέρ που να μη μοιάζει με ντοκιμαντέρ»
Νίκος Παναγιωτόπουλος, σκηνοθέτης

Το Δεύτερο Πρόγραμμα της Ελληνικής Ραδιοφωνίας, το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου και το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, σας προσκαλούν στην **αναντί premier** της νέας ταινίας του Νίκου Παναγιωτόπουλου **Delivery** στην αίθουσα **ΟΛΥΜΠΙΟΝ**, την **Κυριακή 10 Οκτωβρίου στις 12 το μεσημέρι**.

Να θυμίσουμε πως το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, τίμησε τον σκηνοθέτη στην περσινή 44η διοργάνωσή του, με ένα ειδικό αφιέρωμα στο σύνολο του έργου του. Το κοινό είχε τότε την ευκαιρία να δει σε πρώτη παγκόσμια αποκλειστικότητα, ένα μικρό απόσπασμα της ταινίας **Delivery**. Εκδόθηκε επίσης και μια μονογραφία για τον Νίκο Παναγιωτόπουλο, την οποία όσοι ενδιαφέρονται μπορούν να προμηθευτούν από τα γραφεία του Φεστιβάλ.

Το Φεστιβάλ διαθέτει **100 διπλές προσκλήσεις στο κοινό της Θεσσαλονίκης για την αναντί premier**. Για να συμπεριληφθεί το όνομά σας στη λίστα των τυχερών που θα παρακολουθήσουν **ΠΡΩΤΟΙ**, την ταινία **Delivery**, απλά τηλεφωνήστε στο **2310 378431** και αφήστε το όνομά σας. Μπορείτε επίσης να δηλώσετε συμμετοχή στις ραδιοφωνικές εκπομπές του Δεύτερου Προγράμματος.

τόπου μοιάζει να κάνει στην ουσία μια "πολιτική" ταινία, επικεντρωμένη όμως όπως πάντα στους χαρακτήρες. Όλα αυτά χωρίς κανένα μελοδραματισμό, χωρίς ηθολογίες, ακολουθώντας τους ίδιους τους ήρωές του στο βυθό τους.

ΜΠΟΥΤΑΡΗ ΑΠΟ ΤΟ 1879

Εδώ και 125 χρόνια
η ποιότητα
μάς έγινε τρόπος ζωής.

Πριν 125 χρόνια, θέσαμε τις βάσεις μιας εξελισσόμενης οινοποιτικής φιλοσοφίας με κύριο άξονα την προσήλωση στην ποιότητα. Από τότε, δημιουργούμε αμπελώνες σε ολόκληρη την Ελλάδα και επισκέψιμα οινοποιεία που ενσωματώνονται στη ζωή της κάθε περιοχής αναδεικνύοντας τη μοναδικότητά της. Προάγουμε τις ελληνικές ποικιλίες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Αναδεικνύουμε τις ξένες ποικιλίες στον τόπο μας. Στηρίζουμε κάθε δραστηριότητα που προωθεί τον πολιτισμό σε κάθε του έκφραση. Κατακτάμε σημαντικές βραβεύσεις σε διεθνείς διαγωνισμούς, με αποκορύφωμα τις 8 βραβεύσεις από το έγκυρο περιοδικό "Wine and Spirits", ως "Διεθνές Οινοποιείο της χρονιάς". Εδώ και 125 χρόνια παραμένουμε πιστοί στην ποιότητα. Γι' αυτό και η ποιότητα μάς έγινε τρόπος ζωής.

BOUTARI

ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΖΩΕΣ

Νίκος Παναγιωτόπουλος

Μια ταινία πόλης

Με το *Delivery*, την ενδέκατή του ταινία να συμμετέχει στο διαγωνιστικό τμήμα του φεστιβάλ της Βενετίας και λίγες ώρες (!) αργότερα σε αυτό του Μόντρεαλ, ο πλέον παραγωγικός Έλληνας σκηνοθέτης, επιστρέφει δυναμικά κρατώντας την υπόσχεσή του να γυρίζει μια ταινία το χρόνο, κάτι που ο ίδιος το θεωρεί αυτονόητο μιας και είναι ενεργός σκηνοθέτης κατά τη γνώμη του και δηλώνοντας ότι μόνο με αυτόν τον τρόπο μαθαίνει κανείς να κάνει σινεμά. Και όλα αυτά από έναν άνθρωπο που βρίσκεται 30 χρόνια στο χώρο του κινηματογράφου.

Το *Delivery* είναι μια ταινία πόλης, ένα "είδος" που δε συναντάμε συχνά στην Ελλάδα. Κινηματογραφημένη με μια εικόνα τελείως ρεαλιστική, με χαρακτήρες που κυκλοφορούν δίπλα μας, η ταινία μοιάζει απίστευτα αληθινή, αν και δείχνει μια άγνωστη για πολλούς πλευρά. «*Ηθελα να κάνω ένα ντοκιμαντέρ αλλά δεν αγαπώ τα ντοκιμαντέρ γιατί αμφιβάλλω για την αλήθεια τους. Γι' αυτό τελικά έφτιαξα μια ταινία ντοκιμαντέρ που να μη μοιάζει με ντοκιμαντέρ*» λέει ο ίδιος χαρακτηριστικά για την ατμόσφαιρα του φιλμ, συμπληρώνοντας ότι «*το Delivery είναι μια ταινία πόλης μοναχικής και λυπημένης*».

Ο ήρωας της ταινίας που τον ερμηνεύει ο Θάνος Σαμαράς σε μια ερμηνεία που εντυπωσίασε στο Φεστιβάλ της Βενετίας είναι ένας χαρακτήρας που μοιάζει να μην έχει επιλογή και να παρσύρεται από την ίδια του τη μοίρα. «*Ο ήρωάς μου είναι μαθητευόμενος άνθρωπος, άγγελος εξ ουρανού, είναι βασικά ένας αθώος, που με την τελική πράξη του παίρνει τη μοίρα του στα χέρια του*», διευκρινίζει ο σκηνοθέτης ξεκαθαρίζοντας τις προθέσεις του.

Γυρισμένη παραμονές των Ολυμπιακών Αγώνων η ταινία δείχνει μια Αθήνα που μοιάζει να είναι ολόενα και πιο πολυπολιτισμική, πλημμυρισμένη από μετανάστες που βάζουν τη δική τους σφραγίδα στην καθημερινότητά της. Ο ίδιος ο σκηνοθέτης δηλώνει ότι «*πριν από 30 χρόνια είχα πάει στο Παρίσι, ενώ τώρα, έπειτα από 30 χρόνια η Ευρώπη ήρθε στην πατρίδα μου*».

Ο ίδιος όμως παραμένει μελαγχολικός και πολλές φορές ποιητικός κάτι που παραδέχεται λέγοντας χαρακτηριστικά ότι «*η Ελλάδα είναι χώρα ποιητών και είμαι επηρεασμένος από τους μεγάλους Έλληνες ποιητές*» ενώ για τους δασκάλους του και τις επιρροές τους αναφέρει: «*Μ' αρέσει να βλέπω ταινίες που δεν καταλαβαίνω τι λένε. Κάνω ακριβώς τα αντίθετα από αυτούς που μ' έχουν επηρεάσει!*»

Εμπέλεια: Βαγγέλης Ρηγάς

το πρόσωπό του μήνα

FRANÇOIS TRUFFAUT: Η ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ ΧΑΡΗ ΤΗΣ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ, 29 Οκτωβρίου – 5 Νοεμβρίου 2004

Ο Φρανσουά Τριφό, μαζί με τους Κλοντ Σαμπρόλ, Ζακ Ριβέτ και Ζαν Λικ Γκοντάρ, πέρασε στα τέλη της δεκαετίας του 50, από την κριτική στην πράξη του κινηματογράφου σε μια κοινή προοπτική αισθητικής ανανέωσης του γαλλικού σινεμά. Και κατάφερε να σκηνοθετήσει 22 ταινίες μεγάλου μήκους, σχεδόν μία κάθε χρόνο από το 1959 (*Τα 400 χτυπήματα*) μέχρι το 1982 (*Οπωσδήποτε την Κυριακή*) δύο χρόνια πριν από τον πρόωρο θάνατό του από καρκίνο (1984) στα 52 χρόνια.

Ταινίες όλων των ειδών και ήπιων αισθητικών καινοτομιών, που αγαπήθηκαν από το κοινό στην εποχή τους και αρκετές από αυτές δεν έπαψαν να επαναπροβάλλονται όχι για λόγους ιστορικούς αλλά γιατί εξακολουθούσαν να συγκινούν για την τρυφερότητα της κινηματογραφικής ματιάς τους. Γιατί ο Φρανσουά Τριφό ως σεναριογράφος αγαπούσε τα παιδιά και τις ιστορίες αγάπης και ως σκηνοθέτης παδιαζόταν με την ίδια τη διαδικασία δημιουργίας μιας ταινίας παρά με το αποτέλεσμα: με τους ήρωες και τους ηθοποιούς του και την ανάλαφρη περπατησιά της αφήγησης, μέσα από μια δική του οπτική, παρά με την πλοκή. Όπως φαίνεται χαρακτηριστικά στις ταινίες αυτού του δίπτυχου αφιερώματος με ήρωα τον Αντουάν Ντουανέλ – Ζαν-Πιέρ Λεό που ο Φρανσουά Τριφό αγάπησε σαν τον άλλο του (κινηματογραφικό) εαυτό.

Τα 400 χτυπήματα Les 400 coups

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Φρανσουά Τριφό. Φωτογραφία: Ανρί Ντεκέ. Ηθοποιοί: Ζαν Πιέρ Λεό, Κλερ Μοριέ, Αλμπέρ Ρεμί, Γκι Ντεκόμπλ. Διάρκεια: 92'

Η πρώτη ταινία μεγάλου μήκους του Φρανσουά Τριφό, βραβευμένη για τη σκηνοθεσία της στο Φεστιβάλ Κανών το 1959, εκτός από ταινία - ορόσημο στην ιστορία του ευρωπαϊκού σινεμά ως εναρκτήρια πράξη, μαζί την ταινία *Με κορμμένη την ανάσα* του Ζαν Λικ Γκοντάρ, του κινήματος της νουβέλ βαγκ, αποτελεί πλέον κι έναν ανεπανάληπτο ύμνο της παιδικής ηλικίας, στον οποίο τόσες γενιές θεατών από όλον τον κόσμο αναγνώρισαν και αναγνωρίζουν προσωπικές τους εμπειρίες στις επιμέρους αφηγηματικές του τροπές. Επί πλέον η ταινία εγκαινιάζει ένα εντελώς πρωτότυπο και μοναδικό φαινόμενο στην ιστορία της μυθοπλασίας: τη δημιουργία μιας κινηματογραφικής σειράς που παρακολουθεί την εξέλιξη της ζωής του ίδιου ήρωα, του Αντουάν Ντουανέλ, που τον ενσαρκώνει ο ίδιος ηθοποιός – ο Ζαν-Πιέρ Λεό – καθώς ενηλικιώνεται, από τον ίδιο σκηνοθέτη. Σ' αυτή την πρώτη ταινία της σειράς ο Αντουάν Ντουανέλ είναι ένα αγόρι 13 χρόνων, που ζει στο Παρίσι και εξεγείρεται τόσο στην αδιαφορία των γονιών του όσο και στην αυταρχικότητα των δασκάλων του, κάνοντας τις «μικρές» του αταξίες και αποδράσεις, μέχρι να πραγματοποιήσει το όνειρο της φυγής του προς τη θάλασσα. Μέσα από μια πλούσια - σε εναλλαγές δραματικών, μοναχικών, ριψοκίνδυνων και κωμικών στιγμών - κι ωστόσο χαλαρή, στις χρονικές της διάρκειες, αφηγηματική δομή, αναδεικνύεται ο σχεδόν αφελής αυθορμητισμός αλλά και το ατίθα-

«Τα 400 χτυπήματα είναι μια ταινία όπου υπογράφει η Ειλικρίνεια. Η Ορμητικότητα. Η Τέχνη. Η Καινοτομία. Ο Κινηματογράφος. Η Πρωτοτυπία. Η Αυθάδεια. Η Σοβαρότητα. Η Τραγωδία. Η Ανανέωση. Ο Βασιλιάς Ουμπού. Η Φαντασία. Η Θηριωδία. Η Στοργή. Η Παγκοσμιότητα. Η Τρυφερότητα.» Ζαν Λικ Γκοντάρ, 1959

σο πνεύμα του Αντουάν που τον καθιστά ένα διαχρονικό πρότυπο της ακαταμάχητης παιδικής ηλικίας καθώς επιζητεί την ελευθερία της και την περιπέτεια αναζήτησης εμπειριών στο μεγάλο κόσμο, οποι-εσδήποτε κι αν είναι οι κοινωνικές συνθήκες που την περιορίζουν – χθες, σήμερα, αύριο.

Κλεμμένα φιλήματα Baisers vol  s

Σκηνοθεσία: Φρανσουά Τριφό. Σενάριο: Φρανσουά Τριφό, Κλοντ Ντε Ζιβρέ, Μπερνάρ Ρεβόν. Φωτογραφία: Ντενί Κλερβάλ. Ηθοποιοί: Ζαν Πιέρ Λεό, Ντελφίν Σερίγκ, Κλοντ Ζαντ, Μάικλ Λόνοντεϊλ. Διάρκεια: 90'

Πρόκειται για τη τρίτη ταινία, μετά το επεισόδιο με τίτλο Αντουάν και Κολέτ στη σπονδυλωτή ταινία *Ο έρωτας στα 20 χρόνια*, με ήρωα τον Αντουάν Ντουανέλ που ενσαρκώνει βέβαια ο Ζαν-Πιέρ Λεό. Μια «ερωτική» κομεντί, με κάποια στοι-χία αντιπολεμικής σάτιρας που βασίζονται σε προσωπικές

εμπειρίες του Τριφό από το στρατό, που ήταν υποψήφια για όσκαρ καλύτερης ξενόγλωσσας ταινίας το 1969 και τιμήθηκε με τα βραβεία των Γάλλων και Αμερικάνων Κριτικών το 1970. Εδώ ο Αντουάν είναι πλέον ένας νεαρός άντρας, αθεράπευ-

τα ρομαντικός, που απολύεται πρόωρα από το στρατό λόγω της «προσάρμοστης» προσωπικότητάς του κι επιστρέφει στη ζωή του πολίτη ψάχνοντας για δουλειά και μια θέση στην καρδιά της κοπέλας που ερωτεύτηκε πριν καταταγεί, της Κριστίν. Τα επαγγέλματα στα οποία προσπαθεί να επιδοθεί με «απόλυτη σοβαρότητα» είναι νυχτοφύλακας σε ξενοδοχείο, ιδιωτικός ντεντέκτιβ και μετά τεχνικός τηλεοράσεων, κάνοντας τις πιο απίθανες γκάφες, ενώ ο ερωτάς του για την Κριστίν δεν φαίνεται να βρίσκει ανταπόκριση. Όσοπου η απίστευτη αφέλεια του και επιμονή του, που τον ωθούν να μπλέκει σε περίπλοκες καταστάσεις, θα γυρίσουν τα πράγματα προς όφελος του και θα αποκτήσει ό,τι επιθυμεί με τους πιο ανορθόδοξους τρόπους. Κλέβοντας ευκαιριακά, από εδώ κι από εκεί, στιγμές και φιλήματα, που θα γίνουν τυχαία πόντοι σ' αυτό που επιδιώκει.

Σωτήρης Ζήκος

CINEKARTAF

...σας χαρίζουμε ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ!

με 70€ (φοιτητές-μαθητές 50€)

ΜΕ ΤΗΝ CINEKARTAF ΕΧΕΤΕ:

- Ελεύθερη είσοδο (με σειρά προτεραιότητας) σε όλες τις προβολές του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (19-28 Νοεμβρίου 2004) εκτός των προβολών 21.00 και 23.00 στην αίθουσα ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT.
- Ελεύθερη είσοδο σε όλες τις προβολές του 7ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης (Μάρτιος 2005).
- Έκπτωση 20% στα εισιτήρια του ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT για τις ταινίες Α' Προβολής και τα σφιερώματα.
- Έκπτωση 25% στις εκδόσεις του Φεστιβάλ.

Για να αποκτήσετε τη CINEKARTAF, ελάτε στα γραφεία του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (Πλ. Αριστοτέλους 10) καθημερινά από τις 10.00 έως τις 16.30, συμπληρώστε την αίτηση, η εγγραφή ηλεκτρονικά στη διεύθυνση www.filmfestival.gr/cinekartaf. Για περισσότερες πληροφορίες τηλεφωνήστε στο 2310 378 431 ή στείλτε e-mail στο cinekartaf@filmfestival.gr

Ο ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΟΣ INGMAR BERGMAN

ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ, 5 - 11 Νοεμβρίου 2004

Ο Ίνγκμαρ Μπέργκμαν είναι ήδη 86 ετών και πέρσι σκηνοθέτησε (για άλλη μια φορά) την τελευταία του ταινία, 58 χρόνια μετά την πρώτη του φορά. Πρόκειται για τον μεγαλύτερο, απ' όλες τις απόψεις, δημιουργό στην ιστορία του ευρωπαϊκού σινεμά. Έναν Σουηδό που ανακάλυψαν οι κινηματογραφόφιλοι της Γαλλίας το 1957, όταν η δέκατη ταινία του *Χαμόγελα καλοκαιρινής νύχτας* έπαιρνε κάποια διάκριση στο Φεστιβάλ των Κανών κι έκτοτε ακολούθησαν αναδρομές στο

προηγούμενο έργο του, ενώ αυτός ολοκλήρωνε τα κορυφαία έργα του *Η έβδομη σφραγίδα* και *Άγριες φράουλες*. Τη δεκαετία του '60 γίνεται μόδα στον κινηματογράφο Τέχνης και αντικείμενο θαυμασμού θεατών, κριτικών και σκηνοθετών. Οι ηθοποιοί του, Χάριετ Άντερσον, Ίνγκριντ Τούλιν, Λιβ Ούλμαν, Μαξ φον Σίντοβ, Έρλαντ Γιόζεφσον, γίνονται γνωστοί μέσα από τις ταινίες του σε ολόκληρο τον κόσμο. Ο Σβεν Νίκβιστ καταξιώνεται ως ένας από τους μεγαλύτερους διευθυντές φωτογραφίας και το 1972 παίρνει το όσκαρ για το *Κραυγές και ψίθυροι*. Θα ακολουθήσουν άλλες επτά ταινίες μέχρι το *Φάνι και Αλέξανδρος* το 1983, όπου ο Μπέργκμαν θα δηλώσει ότι εγκαταλείπει οριστικά την κινηματογραφική σκηνοθεσία, για να γυρίσει την επόμενη χρονιά το *Μετά την πρόβα*. Από τις ταινίες του δίπτυχου αφιερώματος η *Έβδομη σφραγίδα* είναι ήδη από την εποχή της αναγνωρισμένη ως (κλασικό πλέον) αριστούργημα, που πάντα αξίζει να ξαναδεί κανείς. Η μεγάλη έκπληξη όμως έρχεται κάθε φορά που κάποιος ξαναβλέπει την αθάνατη Μόνικα - να τον κοιπάει ίσια στα μάτια!

Σωτήρης Ζήκος

Καλοκαίρι με τη Μόνικα Sommaren med Monika

Σκηνοθεσία: Ingmar Bergman. Σενάριο: Ingmar Bergman, Per Anders Fogelström, από το ομότιτλο μυθιστόρημά του. Φωτογραφία: Gunnar Fisher. Σκηνογραφία: P.A. Lundgren. Μουσική: Walle Söderlund, Eskil Eckert-Lundin, Erik Nordgren. Ηχος: Sven Hansen. Μοντάζ: Gösta Lewin. Ηθοποιοί: Harriet Andersson, Lars Ekborg, Dagmar Ebbesen, Ake Fridell, Naemi Briese, Georg Skarstedt, John Harryson, Ake Grönberg, Gösta Eriksson, Gösta Gustafsson, Sigge Fürst, Göthe Grefbo. Διάρκεια: 96', 1953.

Ο Χάρι είναι ένας νέος που δουλεύει σε κατάσταση γυαλικών. Τυχαία συναντάει τη Μόνικα που δουλεύει σ' ένα κοντινό μανάβικο. Η Μόνικα έχει έναν άγριο ερωτισμό. Ο Χάρι την ερωτεύεται. Η Μόνικα καβαγδίζει με το μεθύστακα πατέρα της που τη χτυπάει, κι αποφασίζει να «δανειστεί» μια βάρκα με μηχανή και να φύγει διακοπές με το Χάρι στο αρχιπέλαγος της Στοκχόλμης. Όταν η ειδυλλιακή τους περιπέτεια πλησιάζει στο τέλος της, η Μόνικα δηλώνει ότι είναι έγκυος. Ο Χάρι αποφασίζει να κάνει το σωστό και να την παντρευτεί. Μετακομίζουν σ' ένα άθλιο διαμέρισμα. Σε λίγο καιρό, όταν γεννηθεί το παιδί τους, η Μόνικα αρχίζει να αντιδρά και να δυσανασχετεί με τα βάρη της μητρότητας. Ο Χάρι δουλεύει και συγχρόνως σπουδάζει. Όταν η θεία του Χάρι αναλαμβάνει να φυλάει το μωρό, πιστεύοντας ότι η Μόνικα έπασε δουλειά, εκείνη βγαίνει για να διασκεδάσει. Μια μέρα ο Χάρι την πιάει κι έτσι κρεβάτι με τον παλιό της φίλο, το Λέλε. Του λέει ότι την αφήνει μόνη της κι ότι κρατάει το Λέλε. Ο Χάρι τη χτυπάει. Η Μόνικα θυμάται το ξύλο που έτρωγε σπίτι της. Φεύγει αφήνοντας το Χάρι μόνο με το κοριτσάκι τους. Είναι μια εμπειρία που τον ωριμάζει, παρόλο το μικρό τέλος.

«Η Harriet Andersson είναι μία από τις κινηματογραφικές ιδιοφυΐες. Συναντά κανείς μερικά μόνο τέτοια οπάνια και λαμπερά παραδείγματα, στον περίπλοκο δρόμο της ζούγκλας αυτού του κλάδου. Ένα δείγμα: Το καλοκαίρι έχει τελειώσει. Ο Χάρι λείπει και η Μόνικα βγαίνει με τον Λέλε. Στο καφέ βάζει το τζουμπούξ. Την ώρα που παίζει το σουίνγκ, η κάμερα στρέφεται πάνω στη Harriet. Εκείνη μετατοπίζει το βλέμμα της από τον φίλο της κατευθείαν στο φακό. Εδώ ξαφνικά, και για πρώτη φορά στην ιστορία του σινεμά, καθιερώνεται μια ξεδιάντροπη απευθείας επαφή με το θεατή.» Ingmar Bergman

Η έβδομη σφραγίδα Det sjunde inseglet

Σκηνοθεσία: Ingmar Bergman. Σενάριο: Ingmar Bergman, βασισμένο στο θεατρικό έργο του Ζωγραφιά σε ξκύλο. Φωτογραφία: Gunnar Fisher. Σκηνογραφία: P.A. Lundgren. Κοστούμια: Manne Lindholm. Χορογραφία: Else Fisher. Μουσική: Erik Nordgren. Ηχος: Aaby Wedin. Μοντάζ: Lennart Wallén. Ηθοποιοί: Max von Sydow, Gunnar Björnstand, Nils Poppe, Bibi Andersson, Bengt Ekerot, Ake Fridell, Inga Gill, Erik Strandmark, Bertil Anderberg, Gunnel Lindblom, Maud Hansson, Inga Landgré, Anders Ek, Gudrun Brost. Διάρκεια: 92', 1957. Βραβεία: Αργυρός Φοίνικας στις Κάνες (1957), Μεγάλο Βραβείο ταινίας avant-garde (1958), Βραβείο Καλύτερης Ταινίας Φεστιβάλ Valladolid (1960), Nasto d' Argent (1961), κ.ά.

Ο ιππότης Αντόνιους Μπλοκ με τον υπηρέτη του Γενς επιστρέφουν από τις Σταυροφορίες, σε μια Σουηδία αφανισμένη από την πανούκλα. Στο δρόμο για το κάστρο του, συναντά το Θάνατο. Προσπαθεί να αποφύγει το τέλος και του προτείνει να παίξουν μια παρτίδα σκάκι. Σε μια εκκλησία ο ιππότης εξομολογείται το κενό μέσα του. Συνεχίζοντας το δρόμο του, ο Μπλοκ συναντά μια ομάδα σαλτιμπάγκων, τον Γιοφ, τη γυναίκα του Μία με το μωρό τους και τον Γιόνας.

Ο υπηρέτης Γενς πίνει κάποιον που σκυλεύει έναν νεκρό. Αναγνωρίζει το θεολόγο Ραβάλ, που τους είχε ξεσηκώσει να πάνε σταυροφόροι.

Η παράσταση των σαλτιμπάγκων διακόπτεται από μια λιτανεία πιστών που αυτομαστιγώνονται για να ξερκίσουν την πανούκλα.

Ο Γιόνας ξελογιάζει τη γυναίκα του σιδερά. Αυτός πάνω στη ζήλεια του επιτίθεται στον Γιοφ. Τον σώζει όμως ο υπηρέτης του ιππότη.

Η Μία προσφέρει γάλα και βατόμουρα στον Μπλοκ και τον Γενς. Ο Μπλοκ της διηγείται πώς νιόπαντρος άφησε τη γυναίκα του για τις σταυροφορίες.

Στο δάσος ο σιδεράς ψάχνει για τη γυναίκα του. Ανεβαίνει σ' ένα δέντρο για να περάσει τη νύχτα. Εμφανίζεται ο Θάνατος: «Ηρθε η ώρα σου», λέει και κόβει το δέντρο.

Ο Μπλοκ συναντά κάποιους που ετοιμάζονται να κάψουν στην πυρά μια μάγισσα. Της μιλάει: θέλει να συναντήσει το Διάβολο, να τον ρωτήσει αν υπάρχει Θεός. Δίπλα στην πυρά, ένας καλόγερος του λέει: «Δε θα σταματήσεις ποτέ να ρωτάς;» Είναι ο Θάνατος.

Συνεχίζουν την παρτίδα τους. «Στην επόμενη κίνηση είσαι ματ», λέει ο Θάνατος. «Θα πεθάνετε, εσύ και η συντροφιά σου». Ο Μπλοκ διώχνει τον Γιοφ και τη Μία με το παιδί για να μην τους βρει ο Θάνατος. Τα ξημερώματα ο Γιοφ βλέπει από μακριά το Θάνατο με τον Μπλοκ και τους άλλους: «Ο Θάνατος σέρνει το χορό», λέει στη Μία. «Αχ, εσύ με τα όνειρα και τα οράματά σου», του απαντάει εκείνη. Ο Γιοφ και η οικογένειά του ξαναπαίρνουν το δρόμο τους.

ΠΑΝΤΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ

Mythos

ΧΟΡΗΓΟΣ 45°

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

● 45th
Thessaloniki
International Film Festival

November 19-28, 2004